Dosarul nr. 2c-789/2025
(2-25059400-12-2c-30042025-1)

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

20 iunie 2025 municipiul Chişinău

Judecătorul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru), Victoria Bogomolova, examinând în procedura cererilor cu valoare redusă, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de S.C. ,,DELUXE CHERRY" S.R.L. către „Î.M. IMPEXART" S.R.L. cu privire la încasarea datoriei, compensarea cheltuielilor de judecată,

A C O N S T A T A T:

Argumentele reclamantei expuse în cererea de chemare în judecată:

La 30 aprilie 2025, S.R.L. „DELUXE CHERRY", a sesizat Judecătoria Chişinău, sediul Centru cu cererea de chemare în judecată împotriva ,, Î.M. IMPEXART" S.R.L. cu privire la încasarea datoriei, compensarea cheltuielilor de judecată.

Conform cererii de chemare în judecată, la 26.12.2024 în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.187, S.R.L. „DELUXE CHERRY" i-a vândut iar S.R.L. „Î.M. IMPEXART" a cumpărat 2 generatoare EPTO DIG 3500 la sumă de 23 900 lei.

Conform pct.5.1 cumpărătorul S.R.L. „Î.M. IMPEXART" s-a obligat să achite preţul bunurilor în termen de 15 zile de la data recepţionării bunurilor.

La 24.03.2025 pentru a respecta procedura extrajudiciară, S.R.L. „DELUXE CHERRY" i-a expediat S.R.L. „Î.M. IMPEXART" o notificare de plată, solicitându-i achitarea datoriei şi penalităţii contractuale până la 31.03.2025. Notificarea a fost recepţionată de S.R.L. „Î.M. IMPEXART" la 25.03.2025, însă cumpărătorul S.R.L. „Î.M. IMPEXART" nu a achitat preţul bunurilor cumpărate până în prezent.

Conform pct.7.2. din Contract, pentru neachitarea sau achitarea în termen a bunurilor, cumpărătorul se obligă să achite vânzătorului o penalitate în mărime de 0,1% din suma bunurilor neachitate în termen pentru fiecare zi de întârziere. Pentru neachitarea preţului pentru bunurile vândute, pentru perioada 11.01.2025-18.04.2025 s-a calculat penalitate de 2 318.30 lei.

În conformitate art. 276^2 alin. (1), 276^4, 774-776, 858, 947-948, 1108 şi art. 1111 din Codul civil, solicită încasarea de la pârâtă a datoriei de 23 900 lei, penalităţii în mărime de 2 318, 30 lei şi cheltuielile de judecată.

Aspecte de procedură:

La 30 aprilie 2025, conform fişei de repartizare, cererea de chemare în judecată, a fost repartizată în mod automat-aleatoriu, judecătorului Victoria Bogomolova (f. d. 1).

Prin Încheierea din 6 mai 2025, s-a acceptat spre examinare în procedură scrisă a cererilor cu valoare redusă, cererea de chemare în judecată depusă de S.C. ,,DELUXE

CHERRY” S.R.L. către ,, Î.M. IMPEXART” S.R.L. cu privire la încasarea datoriei, compensarea cheltuielilor de judecată (f. d. 19-20).

Pârâtei ,, Î.M. IMPEXART” S.R.L., i-a fost expediată încheierea din 6 mai 2025, cererea de chemare în judecată şi anexele, la aceiaşi dată, prin intermediul ÎS „Poşta Moldovei” prin scrisoare cu aviz recomandat la sediul persoanei juridice stabilit potrivit extrasului din Registrul de stat al persoanelor juridice – *****, însă corespondenţa a fost restituită instanţei de judecată cu menţiunea „nereclamat” (f. d. 20, 24).

În acord cu art.102 alin.(7) Cod de procedură civilă, citaţiile şi înştiinţările judiciare trimise la sediul persoanelor juridice şi nerecepţionate la expirarea termenelor de reclamare se consideră înmânate la data expirării termenului de reclamare chiar dacă destinatarul nu a reclamat corespondenţa de la oficiul poştal.

Totodată, la data de 13 mai 2025, pârâtei ,,Î.M. ,,IMPEXART” S.R.L., i-a fost expediată încheierea şi copia acţiunii la adresa electronică: impexart@dad.md, indicată în contractul de vânzare-cumpărare anexat la cererea de chemare în judecată (f. d. 21).

În conformitate cu art.276^3 alin. (3) Cod de procedură civilă, în termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată şi a înscrisurilor anexate, inclusiv în cazul comunicării prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, pârâtul prezintă instanţei judecătoreşti şi reclamantului o referinţă, precum şi copii de pe înscrisurile necesare.

Astfel, judecătorul reţinând că pârâta ,,Î.M. IMPEXART” S.R.L., nu a prezentat referinţa în termenul de 30 zile acordat, a dispus examinarea cauzei în baza înscrisurilor anexate la cererea de chemare în judecată.

Aprecierea instanţei de judecată:

Studiind materialele cauzei, motivele acţiunii înaintate, examinând probele prezentate pentru dovedirea celor invocate şi prevederile legale ce guvernează speţa, în raport cu considerentele ce vor fi redate în continuare, judecătorul consideră necesar de a *respinge* acţiunea înaintată de S.C. ,,DELUXE CHERRY” S.R.L. împotriva ,,Î.M. IMPEXART” S.R.L. cu privire la încasarea datoriei, compensarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime, pe când potrivit prevederilor art.166 alin.(1) Cod de procedură civilă, oricine pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenţei sau inexistenţei unui drept trebuie să depună în instanţa competentă o cerere de chemare în judecată.

Potrivit art. 6 Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime prin somare la executarea unor obligaţii, prin declararea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalităţi, prevăzute de lege.

În conformitate cu art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale.

În conformitate cu art. 130 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

Potrivit art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

În temeiul art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce iau fost prezentate.

Din interpretarea art. 6 din Convenţia europeană a Drepturilor Omului, pronunţarea de către instanţele judecătoreşti a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanţiile dreptului fundamental la un proces echitabil şi acesta presupune obligaţiunea instanţei judecătoreşti de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerinţelor acţiunii, precum şi argumentelor invocate de către părţi întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza Garcia Ruiz vs Spania, Hotărâre din 21 ianuarie 1999, § 26).

Corespunzător, prin prisma art. 6 CEDO şi a art. 241 din Codul de procedură civilă, întru asigurarea legalităţii şi temeiniciei hotărârii, instanţele de judecată au obligaţia de a-şi motiva hotărârile, care trebuie să cuprindă circumstanţele cauzei, constatate de instanţă, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanţe,

argumentele invocate de instanţă la respingerea unor probe, răspunsuri la argumentele părţilor şi legile de care s-a călăuzit instanţa.

Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu prevederile art.276[2] Cod de procedură civilă, dacă valoarea cererii în cauzele de încasare a unei sume de bani nu depăşeşte 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanţei, fără a se lua în considerare dobânzile, penalităţile, cheltuielile de judecată şi alte venituri accesorii, această cerere se examinează ca cerere cu valoare redusă. Procedura reglementată de prezentul capitol nu se aplică în materie fiscală, vamală sau în cazul răspunderii pentru prejudiciul cauzat de o autoritate publică ori de o persoană cu funcţie de răspundere şi al răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin acţiunile ilegale ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanţelor de judecată, precum şi în cazul litigiilor cu privire la drepturile nepatrimoniale. Dispoziţiile prezentului cod privind procedura contencioasă se aplică la examinarea cererilor cu valoare redusă în măsura în care dispoziţiile prezentului capitol nu prevăd altfel.

Potrivit prevederilor art.276[3] Cod de procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. Judecătorul poate dispune citarea participanţilor la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea uneia dintre părţi de a examina cererea în şedinţă publică. Judecătorul poate să respingă o astfel de solicitare în cazul în care consideră că, ţinând cont de împrejurările cauzei, nu sânt necesare dezbateri publice. Respingerea se dispune printr-o încheiere motivată care poate fi atacată odată cu fondul. În termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată şi a înscrisurilor anexate, inclusiv în cazul comunicării prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, pârâtul prezintă instanţei judecătoreşti şi reclamantului o referinţă, precum şi copii de pe înscrisurile necesare. Pârâtul poate depune o cerere reconvenţională în condiţiile art.art.172 şi 173 Cod de procedură civilă, doar dacă valoarea acţiunii reconvenţionale nu depăşeşte valoarea admisibilă şi condiţiile legale de exercitare a cererii iniţiale cu valoare redusă. Dacă din materialele cauzei rezultă că cererea nu poate fi examinată în ordinea stabilită pentru cererile cu valoare redusă, judecătorul, prin încheiere motivată care poate fi atacată odată cu fondul, dispune examinarea cauzei în ordine generală. În acest caz, prevederile prezentului capitol sânt inaplicabile.

Totodată, potrivit prevederilor art.276[4] Cod de procedură civilă, instanţa soluţionează cauza şi adoptă dispozitivul hotărârii într-un termen de cel mult 6 luni de la data depunerii cererii. Dacă, după ce i s-a comunicat cererea de chemare în judecată şi înscrisurile anexate, pârâtul nu depune referinţă, soluţionarea cererii se face în baza materialelor anexate la dosar. Hotărârea judecătorească adoptată se publică pe pagina web a instanţei judecătoreşti şi se comunică participanţilor la proces, inclusiv prin

intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor. Hotărârea judecătorească poate fi atacată cu apel, care se examinează în condiţiile prezentului cod.

Aşadar, lucrările dosarului denotă că, la 26.12.2024 între S.R.L. „DELUXE CHERRY" în calitate de „*vânzător*" şi ,,Î.M. IMPEXART" S.R.L. în calitate de „*cumpărător*" a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr.187, convenind asupra faptului că, vânzătorul se obligă să transmită cumpărătorului în proprietate bunuri, iar cumpărătorul se obligă să recepţioneze bunurile şi să achite preţul convenit.

Potrivit pct. 1.2. din contractul menţionat, părţile au convenit că, sortimentul, cantitatea şi preţul bunurilor livrate în baza contractului se specifică în acorduri adiţionale şi/sau facturile fiscale de însoţire a bunurilor.

Conform pct. 1.3. din contractul menţionat, părţile au convenit că, în caz de neconcordanţă între prevederile contractului şi condiţiile de livrare indicate în acordurile adiţionale, prioritate vor avea acordurile adiţionale.

Conform pct. 2.1. din contactul menţionat, părţile au stabilit că, bunurile livrate urmează să aibă o calitate corespunzătoare, iar calitatea fiind confirmată prin certificatul de conformitate, în cazul în care legislaţia prevede eliberarea certificatului pentru acea categorie de bunuri.

Iar potrivit pct. 2.5. din contractul menţionat, părţile au stabilit faptul că recepţionarea bunurilor au loc în baza facturii fiscale eliberate de către vânzător.

Conform pct. 3.1.-3.1.2. din contractul menţionat, vânzătorul s-a obligat să transmită bunurile în cantitatea şi de calitatea stabilită în contract, iar conform pct. 3.3.-3.3.2 din contractul menţionat, cumpărătorul s-a obligat să achite bunurile şi să recepţioneze bunurile şi să semneze documentele de însoţire.

Totodată, potrivit pct. 4.2. din contractul menţionat, părţile au convenit că data transmiterii se consideră a fi data livrării, indicată în factura fiscală.

Conform pct.5.1 cumpărătorul S.R.L. „Î.M. IMPEXART" s-a obligat să achite preţul bunurilor în termen de 15 zile de la data recepţionării bunurilor, conform facturilor fiscale.

Opinând că, partea pârâtă înregistrează o datorie în mărime de 23 900 lei în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 187 din 26.12.2024, partea reclamantă a expediat la 24.03.2025 o notificare către ,,Î.M. IMPEXART" S.R.L., prin care a solicitat achitarea obligaţiilor restante pentru livrarea a celor 2 generatoare EPTO DIG 3500, şi anume a sumei restante de 23 900 lei, a penalităţii în mărime de 1 744, 70 lei şi a cheltuielilor pentru asistenţă juridică în mărime de 10 000 lei, în total suma de 25 644, 70 lei, stabilindu-i un termen de 7 (şapte) zile şi anume până la data de 31.03.2025, pentru efectuarea plăţii (f. d. 12).

La data de 25 martie 2025 notificarea a fost recepţionată de către ,,Î.M. IMPEXART" S.R.L., (f. d. 13).

Dat fiind că pârâta a lăsat fără soluţionare notificarea remisă în adresa sa, reclamanta S.R.L. „DELUXE CHERRY", la 30 aprilie 2025, a sesizat Judecătoria Chişinău, sediul Centru cu cererea de chemare în judecată către ,,Î.M. IMPEXART"

S.R.L. şi a solicitat încasarea datoriei în mărime de 23 900 lei, a penalităţii în mărime de 2 318,30 lei, compensarea cheltuielilor de judecată.

Conform prevederilor art. 9 alin. (1) din Codul civil, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sânt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile.

Iar potrivit alin. (2) al aceluiaşi articol, drepturile şi obligaţiile civile apar: a) din contracte şi din alte acte juridice; b) din acte emise de o autoritate publică, prevăzute de lege drept temei al apariţiei drepturilor şi obligaţiilor civile; c) din hotărâre judecătorească în care sânt stabilite drepturi şi obligaţii; d) în urma creării şi dobândirii de bunuri în temeiuri neinterzise de lege; e) în urma elaborării obiectelor de proprietate intelectuală; f) în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane; g) în urma îmbogăţirii fără justă cauză; h) în urma altor fapte ale persoanelor fizice şi juridice şi a unor evenimente de care legea leagă apariţia unor efecte juridice în materie civilă.

În conformitate cu art. 10 alin.(1) şi (2) din Codul civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă până la proba contrară. Neexercitarea de către persoanele fizice şi juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege.

Conform art.16 alin.(1) din Codul civil, apărarea dreptului civil se face, în condiţiile legii, prin: a) recunoaşterea dreptului; b) restabilirea situaţiei anterioare încălcării dreptului şi suprimarea acţiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui; c) constatarea sau, după caz, declararea nulităţii actului juridic; d) declararea nulităţii actului emis de o autoritate publică; e) impunerea la executarea obligaţiei în natură; f) autoapărare; g) repararea prejudiciului patrimonial şi, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial; h) încasarea dobânzii de întârziere sau, după caz, a penalităţii; i) rezoluţiunea sau modificarea contractului; j) neaplicarea de către instanţa de judecată a actului ce contravine legii emis de o autoritate publică; k) alte căi prevăzute de lege.

Conform prevederilor art. 774 alin. (1) din Codul civil, în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute".

Conform prevederilor art. 775 alin. (1) din Codul civil, debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bună-credinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei.

În acord cu art. 776 din Codul civil, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Conform prevederilor art. 858 alin. (1) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii. Iar potrivit alin. (2) al aceluiaşi articol, obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.

Conform prevederilor art. 901 alin. (1) din Codul civil, atunci când, fără justificare, debitorul nu îşi execută obligaţia, creditorul poate, în condiţiile legii şi, după caz, ale contractului, la alegerea sa: a) să ceară executarea silită a obligaţiei; b) să suspende executarea obligaţiei corelative; c) să reducă obligaţia sa corelativă; d) să recurgă la rezoluţiunea contractului; e) să ceară plata de despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutare; f) să exercite orice alt mijloc juridic de apărare, prevăzut de lege sau contract, pentru realizarea dreptului său încălcat prin neexecutare.

Alin. (5) al aceluiaşi articol, prevede că, neexecutarea obligaţiei înseamnă orice abatere, cu sau fără justificare, de la executarea corespunzătoare a obligaţiei şi include neexecutarea totală sau parţială a obligaţiei, executarea necorespunzătoare sau cu întârziere a obligaţiei.

La caz, reclamanta S.R.L. „DELUXE CHERRY”, pretinde încasarea datoriei rezultate din contractul de vânzare-cumpărare cu nr.187 din 26 decembrie 2024.

Conform art. 1108 alin. (1) şi (2) Cod civil, prin contractul de vânzare-cumpărare, o parte (vânzător) se obligă să predea un bun în proprietate celeilalte părţi (cumpărător), iar aceasta se obligă să preia bunul şi să plătească preţul convenit. Vânzătorul se obligă să remită, concomitent cu predarea bunului, documentele referitoare la bun, prevăzute de lege, dacă în contractul de vânzare-cumpărare nu este prevăzut altfel”.

Reieşind din principiul libertăţii contractuale, instanţa reţine că părţile sunt libere să încheie contracte, să determine conţinutul acestora, doar în limitele impuse de lege, respectarea ordinii publice şi bunele moravuri.

Voinţa părţilor de a contracta este esenţială în formarea, executarea şi finalizarea contractului. În strânsă legătură cu ordinea publică, principiul libertăţii contractuale, se pune problema protecţiei bunei-credinţe /art. 1 Cod civil/.

Conform art. 993 alin. (2) Cod civil, părţile contractante pot încheia în mod liber, în limitele dispoziţiilor legale imperative, contracte şi pot stabili conţinutul lor.

În accepţiunea art. 1027 alin. (1) Cod civil, contractul se consideră încheiat dacă părţile au ajuns la un acord privind toate clauzele lui esenţiale.

Contractul este legea părţilor, este acordul părţilor referitor la toate clauzele lui esenţiale şi părţile au stabilit expres clauzele esenţiale, au stipulat expres mijloacele juridice de apărare.

În această succesiune de idei, instanţa relevă că, la înaintarea acţiunii în instanţa de judecată, contrar prevederilor art.118 Cod de procedură civilă, partea reclamantă, nu a făcut dovada faptului că, a transmis cumpărătorului în proprietate, la caz pârâtei ,,Î.M. IMPEXART” S.R.L. 2 generatoare EPTO DIG 3500 la sumă de 23 900 lei.

În această ordine de idei şi pct. 2.5. din contractul de vânzare cumpărare menţionat, stipulează expres că, faptul recepţionării bunurilor are loc în baza facturii fiscale eliberate de către vânzător.

În condiţiile în care, nu a fost prezentată factura fiscală drept confirmare a faptului recepţionării a 2 generatoare EPTO DIG 3500 la sumă de 23 900 lei de către ,,Î.M. IMPEXART” S.R.L., cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă.

Or, simpla anexare a contractului de vânzare-cumpărare unde părţile au prevăzut obiectul contractului, obligaţiile părţilor, termenul executării şi modul de achitare nu egalează instant cu dovada faptului că, vânzătorul şi-ar fi onorat corespunzător obligaţiile contractuale.

În sensul dat, conform pct. 3.1.-3.1.2. din contractul menţionat, vânzătorul s-a obligat să transmită bunurile în cantitatea şi de calitatea stabilită în contract, neprezentând însă dovada transmiterii bunurilor - 2 generatoare EPTO DIG 3500 în sumă de 23 900 lei.

Mai mult, deşi părţile contractante sunt persoane juridice, la cererea depusă nu a fost anexat nici Actul privind verificările reciproce (act de verificare a decontărilor/creanţelor şi datoriilor) între persoane juridice care constituie de fapt un document contabil şi juridic semnat de părţi pentru a confirma soldurile datoriilor şi creanţelor la o anumită dată.

Or, scopul actului privind verificările reciproce constă anume în stabilirea situaţiei reale a datoriilor şi creanţelor dintre două entităţi juridice iar conţinutul lui include soldul iniţial, rulajele debitoare/creditoare şi soldul final agreat de ambele părţi.

Pe această cale, judecătorul nuanţează că, acest document este unul important între două persoane juridice, dat fiind că, constituie anume acel document justificativ pentru efectuarea compensării creanţelor (stingerea datoriilor reciproce).

Prin urmare, deşi acest document este unul foarte important pentru evitarea litigiilor şi clarificarea situaţiei financiare între parteneri comerciali, acesta nu a fost prezentat în instanţa de judecată în vederea probării circumstanţelor invocate în cererea de chemare în judecată.

Astfel că, apreciind întreg materialul probator în cauză, în sensul art. 130 Cod de procedură civilă, instanţa conchide că partea reclamantă, nu a confirmat pretenţiile sale către pârâtă, nefiind anexate probe care ar fi demonstrat că, cumpărătorul/pârât ar fi recepţionat bunurile în baza unor facturi, contrar cerinţelor indicate în contract, condiţii în care ar fi fost îndreptăţită partea reclamantă să se adreseze în instanţa de judecată, pentru neexecutarea condiţiilor contractuale, mai cu seamă pct. 2.5. din contractul de vânzare-cumpărare, considerente din care, instanţa concluzionează că, pretenţia din cererea de chemare în judecată cu privire la încasarea datoriei în mărime de 23 900 lei, urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

De asemenea, în condiţiile în care, pretenţia privind încasarea penalităţii în mărime de 2 318,30 lei este subsecventă pretenţiei de bază care a fost respinsă, se respinge şi pretenţia privind încasarea penalităţii.

Potrivit prevederilor art.82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.

Conform art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă, Instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se

compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Având în vedere faptul că acţiunea reclamantei a fost respinsă integral, se va respinge şi pretenţia privind încasarea cheltuielilor de judecată.

Corespunzător, instanţa de judecată notează că, nu se va expune asupra fiecărui argument invocat, ţinând cont de Avizul nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei, din care rezultă că motivarea hotărârii nu trebuie înţeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat.

În context, urmează a se remarca că, potrivit jurisprudenţei Curţii Europene, pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidenţieze că, judecătorul a examinat chestiunile esenţiale prezentate şi nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Ţările de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A, nr. 288).

De asemenea, judecătorul menţionează că, în cadrul examinării cauzei au fost create participanţilor la proces, condiţii obiective şi echitabile, pentru exercitarea drepturilor şi obligaţiunilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea dreptului părţilor la un proces echitabil, garantat şi asigurat prin art. 6 al Convenţiei Europene pentru apărarea Drepturilor Omului.

În concluzie, instanţa de judecată investită cu examinarea litigiului deferit judecăţii în prezenta speţă, nu poate găsi o altă elucidare a cazului decât cea clarificată mai sus, de vreme ce concluzia instanţei este consecinţa dedusă în urma prezentării probelor de către părţi şi examinate în cadrul şedinţei de judecată, or, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1), sprijinite cu dispoziţia art. 119 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar probele se adună şi se prezintă de către părţi.*

În conformitate cu prevederile art. 238 – 241, 276[2] -276[4] Cod de procedură civilă al RM,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Cererea de chemare în judecată depusă de S.C. ,,DELUXE CHERRY" S.R.L. către ,,Î.M. IMPEXART" S.R.L. cu privire la încasarea datoriei, compensarea cheltuielilor de judecată se *respinge ca neîntemeiată*.

Hotărârea este cu drept de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Judecător

Judecătoria Chişinău (sediul Centru) Victoria BOGOMOLOVA